

Миля 0

Я сиділа на крижаному сидінні унітазу в третій кабінці дівчачого туалету й відчайдушно стискала стегна, зосередившись на тому, щоб не пісяти.

— Ронні, ти все? Треба йти, бо запізнимося на перший урок, — гукнула Емілі.

Та я ще навіть не починала. І запізнення зараз було найменшою з моїх проблем.

— Ем, ти, мабуть, іди на урок. У мене тут... дівочі справи.

Але не ті, що трапляються раз на місяць.

Я молилася, щоб Емілі нарешті пішла. Друга склянка гуаво-помаранчевого соку вранці точно була зайвою. Тряця його м'якоті. Нарешті вона вийшла за двері. Туалетом пішла луна від тупотіння декількох десятків ніг учнів, що квапилися на уроки. Аж потім... тиша. Я застигла, напружено прислухаючись до найменшого звуку. Хоч би не зайшла якась школярка або ще гірше — вчителька. Але єдине, що я чула, — це звук крапель з несправного крана. Усі розсілися по кабінетах. Я полегшено зітхнула. І мало не впісялась.

Саме час дізнатися, чи мій кошмар закінчився, а чи лише починається. Я повільно розстігнула блискавку переднього відділення рюкзака й здригнулася, бо звук відбився від кахляних стін. Хоч поряд нікого й не було, я однаково не могла позбавитися відчуття, що хтось неодмінно дізнається про мої наміри. Діставши рукою до самого дна й понишпоривши серед ручок і недогризків олівців, я нарешті знайшла те, що шукала. Всілася й пильно придивилася до цього предмету. Він наче був важчий, ніж мені пам'яталося.

Я читала інструкцію до нього минулої ночі. Удруге — коли прокинулася. І ще раз — після сніданку. Я ж бо ніхто інша, як відмінниця. Але тепер, коли момент настав, моє горло стиснулося від паніки. Що, як я не попаду на паличку? Що, як я зроблю щось не так? Ця штука в мене лише одна, і я не можу зіпсувати її. Глибокий вдих. Мій середній бал 4,56, я членкиня Національного почесного товариства*, а восени збираюся їхати на навчання до Браунського університету**. Тож зумію нормально попісяти на цю паличку.

Я розірвала цупку фольгу й дістала тест на вагітність. Маленьке пластикове віконечко поки що було порожнім, але готовим повідомити мені мою долю. Намагаючись не замислюватися над тим, що роблю, я засунула тест між ногами й попісяла.

На якусь мить я відчула полегшення від спорожнення сечового міхура, але одразу ж мене охопила паніка. Я пропустила один пункт. В інструкції було написано,

* Національна організація для старшокласників у США. (Прим. пер.)

** Один із найстаріших й найпрестижніших американських університетів, належить до елітної Ліги Плюща. (Прим. пер.)

що спочатку треба пропустити трохи сечі, а вже потім підставляти тест. Якщо я цього не дотрималася, чи буде результат правильним? Я глянула вниз, щоб перевірити, чи працює тест. Волокнистий кінчик був мокрий, а віконечко стало світло-сірим. Воно й має так бути? Чи я його пошкодила? Може, потрібно припинити писати?

Аж тут у віконечку почала проступати тонка рожева смужечка. У мене похололо на серці, аж поки я не пригадала, що в інструкції було написано про контрольну смужку. Вагітність позначається двома смужками. Я сподівалася, що ця смужка означає справність тесту. Особливо тепер, коли мені більше нічим було писати. Обережно тримаючи тест у горизонтальному положенні — відповідно до інструкції, — я витягла його з-поміж ніг. Три хвилини. Я дізнаюся остаточний результат за три хвилини. Це будуть найдовші три хвилини в моєму житті.

Я намагалася дивитися будь-куди, але не на віконечко. Я не з тих, хто одержимо поправляє макіяж чи курить, тож за останні чотири роки я мало часу провела в туалеті. Сорок п'ять секунд витріщання на стіни кабінки довели мені, що я небагато втратила. Мою увагу привернули лише не дуже смішна карикатура на нашого директора та декілька серйозних попереджень про венеричні захворювання членів футбольної команди — воно й не дивно. Я насмілилася кинути оком на тест. Досі одна смужка.

У душі зажевірла надія. Може, це просто затримка. Мабуть, я панікую з нічого. Як і тоді, коли думала, що завалила друге есе на англійській. Попри те що я не

сповна висвітлила тематичні збіги між «Великими сподіваннями» Діккенса та «Ярмарком суєти» Текеря, мені все одно поставили найвищий бал.

Останнім часом я постійно перебувала в стресі. Це пов'язано з вибором університету, випускним та шкільними іспитами. А ще ці змагання за право виголосити прощальну промову на випускному. Можливо, у мене й справді затримка. Я кліпнула. Чи є там бодай якийсь натяк на другу смужку? Нахилившись до просвіту під дверима кабінки, я хотіла краще роздивитися тест. Якби ж тільки...

Двері туалету з гуркотом відчинилися.

Я підскочила. Побачила, наче в уповільненій зйомці, як тест прослизнув крізь пальці. Я подалася вперед, відчайдушно намагаючись схопити його, але пальці піймали лише повітря. Смужка звучно впала на підлогу, ковзнула під дверима кабінки й зупинилася просто в центрі туалету.

Гаразд, зараз не час панікувати. Можливо, тест ніхто не помітить. Можливо, та, хто зайшла сюди, сліпа. І глуха. Можливо, цієї миті станеться потужний землетрус: школа буде зруйнована, а ми всі померемо. Має ж бути десь у Міссурі розкол тектонічної плити.

Тул. Тул. Тул. З-під дверей кабінки я побачила, як пара потертих берців наблизилася до місця, де лежав мій тест — у сонячному промені його було чудово видно. До нього потягнулася рука з облізлим зеленим лаком на обгризених нігтях.

— Оце так!

Хто ж це там? Хто зараз тримає моє обіцяне майбутнє? Я притулила око до шпарини в дверях. Чорна

футболка оверсайз. Потерті джинси-скіні. Вилиняле блакитне волосся з темними коренями, яке наче багато тижнів не бачило гребінця.

Ні. Боги старшої школи не можуть бути такими жорстокими до мене. Бейлі Батлер. Чорна діра злості й ненависті. Якщо привітатися з нею в холі, вона тицьне тобі середнього пальця. Я мовчу вже про те, що вона зробить, якщо спробувати сісти поряд із нею за обідом. Вона завжди мала цілий персональний стіл у буфеті, бо буквально гарчала на тих нещасних, які намагалися влаштуватися поруч. Подейкували, що, коли захисник футбольної команди сказав їй, щоб вона відчепилася, Батлер купила кишеньковий ніж і видряпала на бідолазі його ім'я. Вона була відлюдькуватою. Цинічною. Поряд із нею було моторошно. А ще вона колись була моєю найкращою подругою.

Бейлі піднесла тест до носа й понюхала.

— Свіженький.

Вона оглянула туалет і зупинила погляд на моїх білих «адидасах».

— О, буде весело.

Чи впізнає вона мене за голосом? Востаннє ми розмовляли майже чотири роки тому. На всяк випадок я спробувала заговорити до неї навмисно низько.

— Е-е-е, було б чудово, якби ти просто віддала це мені.

Я просунула руку під дверима, сподіваючись на її милосердя.

Бейлі пирхнула.

— Гарна спроба. Та я впевнена, що Бетмен не може завагітніти.

Крізь щпарину в дверях було видно, що вона заклала руки за спину й почала ходити взад-вперед, зловтішно посміхаючись. Я уявила, що така сама посмішка була в іспанських інквізиторів.

— Хло Маккорт? — припустила Бейлі.

Я залякла на сидінні унітазу. Я в ці ігри грати не збираюся. Почекаю, поки вона піде. Бейлі примружилася.

— Ні. Калвін її кинув. Навряд чи їй вдасться знайти якогось іншого хлопа після того, як вона спалила у дворі футбольну форму свого колишнього. І пофіг, якого розміру в неї цицьки. Гм-м-м... Складно. Елла Трен? З неї станеться переплутати протизаплідні таблетки з м'ятними пастилками.

— Віддай-но сюди.

Я намагалася зробити так, щоб мій занижений голос звучав загрозово, але насправді в ньому бринів відчай.

Бейлі скосила очі на моє взуття.

— Що ж, завжди лишається постійна передплатниця клубу «Пеніс місяця» Олівія Блюм...

— Ні! — обурено вигукнула я.

— Ова! Осуд. Це вже щось. Хто в нашій школі вважає себе найкращою? — Бейлі постукала себе по підборіддю. — Фейт Бідвелл?

Схоже, вона не збиралася здаватись. Я мала припинити це, перш ніж сюди зайде хтось іще.

— До біса! Не кажи нікому. Можеш уже нарешті віддати мені це?

Я чекала із простягнутою під дверима кабінки рукою. Я не була певна, чи Бейлі повелася на мою посередню акторську гру, але вона попрямувала до кабінки. Можливо,

їй уже все це набридло. У моїх грудях ворухнулася надія. Але замість того, щоб нахилитися й віддати мені тест, вона підскочила й підтягнулася на руках.

— Святі віслючі яйця!

Я зойкнула. Фізіономія Бейлі майоріла наді мною й широко всміхалась.

— Бейлі! Ану злазь! — я спробувала зіптовхнути її.

— Чи це сон? Життя не може бути таким ідеальним! — пробурмотіла вона.

Я запекла раків і спробувала дати раду своєму одягу — натягнути труси й застібнути джинси, — не дуже світлячи дупою перед зловтішним поглядом Бейлі.

— Може, відвалиш? — я сердито глипнула на неї.

Дивно, але Бейлі без заперечень ковзнула вниз. Привівши одяг до ладу, я розчахнула двері кабінки. Вона чекала на мене.

— Вероніка Кларк власною персоною, — протяжно промовила вона. — Стривай. Хочу запам'ятати цю мить назавжди.

Вона полізла до задньої кишені, дістала телефон і спрямувала на мене об'єктив камери.

— Не смій...

Бейлі клацнула камерою й тепер, посміхаючись, розглядала кадр на екрані.

— Тепер завжди пам'ятатиму тебе такою.

Бейлі повернула телефон, щоб продемонструвати мені фото. На знімку я наче кидалася на камеру з напівроз'явленим від злості ротом.

— Не викладай це нікуди! — заверещала я. Приниження через соцмережі — останнє, що мені зараз потрібно.

Бейлі ще раз ніжно посміхнулася моему зображенню й сховала телефон у кишеню.

— Розслабся. Це надто особисте, щоб усім показувати.

— Ну що, ми завершили? Ти отримала все, що хотіла. Ти мене збентежила. Ти з мене посміялася. Завдяки тобі мій день тепер гірший, ніж був. Тепер віддай, будь ласка, тест.

Бейлі глянула на мою простягнуту руку й вигнула брову.

— Я бачу, ти ще носиш перстень незайманості*. Дотримуєшся пристойності? Чи йдеться про непорочне зачаття?

Я прибрала руку й відчула, як запалали мої щоки. Бейлі точно не прогавить жодної найдрібнішої деталі, яка може дати їй привід мучити мене.

— Оце та-а-ак! Ти справді ходячий набір штампів.

— Я не штамп! — огризнулася я.

— Королева випускного балу, промовиця, та ще й непорочна вагітність — ну повний набір штампів.

— По-перше, мене *можуть* обрати виголошувати промову, але Ганна Баллард має значно більше позакласної діяльності, ніж я. Навіть попри те, що в мене найвищий бал з просунутої англійської, та й мою благодійність та кож слід врахувати...

— Боже, яка ти ботанка...

— І мене призначили лише в оргкомітет випускного, а не оголосили королевою балу. Тож це жодним чином не штамп.

* Символ незайманості, який деякі молоді люди носять до шлюбу. Практика носити перстні незайманості виникла у США у 1990-ті роки в молодіжному християнському середовищі, представники якого виступали проти дошлюбних статевих стосунків. (Прим. ред.)

— Ти маєш рацію. Я мушу виправитися й перепросити. Ти — повний набір майже-штампів.

— Знаю, що для тебе це майже неможливо, та могла б ти бодай хвилину не поводитись як стерво?

Бейлі дещо збентежено глянула на мене.

— Ні. Чого б це?

Щось усередині мене клацнуло. Півтора тижня тривоги, крадіжка тесту у старшої сестри, утримування від сечовипускання протягом цілого ранку — і тепер я маю справу з тим, що Бейлі — це Бейлі? Той вислів, що від люти на очі набігає червона пелена, — брехня. Навпаки, від люти все навколо біліє. Наступної миті я ринула вперед, до руки, що тримала тест. Бейлі саме вчасно відвела її, дівчині довелося відступити на кілька кроків під тиском моєї атаки.

— Воу, дівчинко. Охолонь. Ти не побачиш тест, поки не скажеш мені дещо.

— Розмірялася, — відновлюючи рівновагу, пирхнула я та спробувала своє щастя вдруге.

Вона притулилася до вмивальника й засміялася з моїх марних спроб видряпати в неї тест. Нарешті мені вдалося схопити її за руку. Я щосили стиснула її, щоб примусити Бейлі кинути тест, але раптом відчула, як у мою шию впирається щось холодне й гостре.

— Я сказала — охолонь.

Я завмерла, а потім обережно скосила очі, щоб подивитися на наше відображення у дзеркалі. Бейлі тримала чорну пластикову коробочку біля моєї шиї. Мені знадобилося кілька секунд, аби збагнути, що це, бо раніше я бачила таке лише в серіалах про поліціантів.

То був електрошокер «Тейзер»*. У неї був чортів електрошокер.

— Господи! Як тобі вдалося занести це до школи? Тебе ж можуть виключити! А до випускного лишилося менше місяця!

— Ну звісно, саме про це ти думатимеш, коли хтось направить на тебе «Тейзер».

Я вивільнила її руку. Вона опустила шокер і відступила від мене.

— Так, на чому ми зупинилися? Ага. Я віддам тобі тест, якщо ти запевниш мене в тому, що твоїм партнером з розмноження був не Кевін Декузіак.

Я ледве стримала рик. Вона ж знає, що ми з Кевіном зустрічаємося. Уся школа знає про це. Він футбольна зірка. Грає в церковній музичній групі. Подобається всім, навіть моїм батькам. Оцінки в нього не дуже, але його ідіотське почуття гумору з лишком це компенсує. Проблеми з Кевіном могли бути лише в Бейлі.

Помітивши вираз мого обличчя, вона з удаваним жахом зморщила носа.

— Пфе-е-е-е-е!

— Не розумію, чому ти така здивована, — пробурчала я.

— Та не знаю. Я думала, ти врешті-решт застосуєш свій блискучий мозок і кинеш його. Або що він помре від Еболи чи ще якоїсь фігні. Пфе! Пфе! Пфе!

Вона захрипіла, наче кішка, що намагається відригнути жмуток власної шерсті.

* Електрошокова зброя нелетальної дії, яка вистрілює електродами, що передають електричний розряд. (Прим. пер.)